

[Albertsen.]

afklaring, der her har fundet sted, og som går ud på, at ministeren har udvalgets bemyndigelse til at gå til finansudvalget for at få denne sag bragt i orden, så den trussel, der næsten lå i luften for det pågældende kollegium, fjernes ved, at ministeren får de hertil nødvendige midler, og ministeren har altså udvalget bag sig i så henseende.

Endelig vil jeg nævne en ting, som har givet anledning til et vist offentligt røre. Administrationsrådet har rejst spørgsmålet om udnyttelsen af Nyboder, de ca. 800 boliger, hvor marinens medarbejdere har haft tradition for at bo i de over 300 år, de har eksisteret, siden Fjerde Christian etablerede dem. Der har i den forbindelse været tale om, at man enten skulle sælge dem, eller at man skulle overveje at bruge dem til kontorer eller til kollegier. Jeg kender ikke kvaliteten af disse boliger. Jeg har forstået, at der er mange tekniske, økonomiske og andre problemer i forbindelse dermed, men netop fordi kollegiebehovet her i hovedstaden er særlig stort og på baggrund af diskussionen om de før nævnte grupper, lærlinge og andre unge under uddannelse, var det måske en opgave at overveje, om en del af eller hele bebyggelsen i Nyboder — som selvfølgelig ikke skal fjernes, fordi det er en så smuk del af hovedstaden — blev inddraget til kollegier.

Man måtte selvfølgelig skønne, om det er økonomisk forsvarligt, og man måtte selvfølgelig i høj grad tilgodese hensynet til de mennesker, der i øjeblikket bor der, men på lang sigt var det måske en løsning, hvis denne bebyggelse kunne tilfredsstille de boligbehov, som enlige og unge har, og ikke blot som hidtil skulle være familieboliger efter en særlig tradition. Jeg ved ikke, om de implicerede kan finde vej frem i så henseende. Jeg synes, det ville være en tanke til overvejelse.

Ja, med denne kommentar til de ændringsforslag, som udvalget enigt har tiltrådt, og til lovforslaget som sådan skal jeg på mit partis vegne anbefale at stemme derfor.

Enggaard: Jeg synes, det er glædeligt at konstatere, at der har kunnet opnås enighed i udvalget efter et omfattende udvalgsarbejde i en positiv atmosfære. Jeg tror, det har bidraget til dette resultat, at ud-

valget har taget sig tid til samlet at rejse ud og se kollegier og også dér har drøftet problemerne med kollegiernes beboere. Jeg tror, det er en rigtig ting, at en lov som den foreliggende bliver vedtaget i den størst mulige enighed. Vi skal jo ikke glemme, at de økonomiske konsekvenser af denne lov vil være meget betydelige over en lang årrække. Derfor tror jeg netop, det har betydning, at folketingets partier samlet vedtager en lov af denne rækkevidde.

Jeg tror imidlertid også, det er godt, at denne lov skal revideres senest om 2 år, fordi vi nok må erkende, at udviklingen på dette område går hurtigt, og at vi allerede om 2 år vil have erfaringer, som vi dårligt kan besidde i dag. Jeg tror navnlig, det vil være nyttigt, at spørgsmålet om det hensigtsmæssige i, at unge under forskellige uddannelser bor sammen under samme tag, kan blive taget op. Jeg vil gerne understrege, at jeg er enig i det princip — som man efter min mening bør tiltræde — at unge med flere forskellige uddannelser kan opholde sig under samme tag, sådan at man undgår fagidioti, og sådan at de enkelte beboere får et bedre kendskab til andres problemer. Jeg ønsker ikke at rejse nogen tvivl om dette synspunkt.

En af de ting, som jeg tror man skal benytte den mellemliggende tid indtil lovens revision om 2 år til at overveje nærmere, er dette, om man til den tid kan lade kollegieloven rumme to kategorier af kollegier, vel i det væsentlige adskilt ved en aldersgrænse, først og fremmest fordi arbejdsformen, behovet for tilsyn og selve omgangsformen i øvrigt måske kan gøre det berettiget at sondre ikke alene i kategorier med hensyn til standard o. s. v., men også med hensyn til økonomisk støtte. Bl. a. af den grund er der jo ved ændringsforslag nr. 5 til § 3 åbnet mulighed for i særlige tilfælde at give øget støtte til kollegier, hvor bl. a. behovet for tilsyn er særlig stort. Jeg tror, det er et område, hvor vi om 2 år må vurdere erfaringerne nærmere og tage spørgsmålet op til en nærmere drøftelse.

Det væsentlige i de foreliggende ændringsforslag er forslaget om at sætte grænsen op fra 35 til 45 pct. for de af staten ydede rente- og afdragsfrie lån. Det har for venstre været afgørende ved vurderingen af dette, at vi har det indtryk, at værelseprisen i ny-